

vedtagne Vædringsforslag til § 9, der i øvrigt svarede til det her omhandlede, var der indskudt en Mellemsetning, der gik ud paa, at Forfatteren og hans Arvinger skulde have den paagældende Ret „uden Hensyn til, hvad derom maatte være vedtaget i Forlagskontrakten“. Man har imidlertid ment at maatte give Motiverne Ret i den Betragtning, at det ikke kan anbefales paa dette Omraade „at sætte voksne og uafhængige Personer under et Slags Formynderstab“ og, at aabne „Afgang til hensynsløst at gøre Brud paa indgaaede Forpligtelser“ og man har derfor ikke optaget denne Sætning i Vædringsforslaget. Paa den anden Side maa man fastholde, at det er en naturlig Ret for Forfatteren, at han kan foranstalte en ny Udgave af sit Værk, naar Forlæggeren undlader at gøre det, efter at der i en længere Mærkelse ikke har været Eksemplarer af det at faa hos Forlæggeren, og Udvalget kan ikke berolige sig ved den Betragtning, der er gjort gældende i Motiverne, at dette Forhold maa antages at være af ringe praktisk Betydning, da Forlæggeren formentlig nok vil sørge for en ny Udgave, naar der ikke i Bogmarkedets Tilstand eller andre Omstændigheder er rimelig Grund til at undlade det. Nægtes kan det nemlig ikke, at der baade kan være en forstellig Opfattelse til Stede hos Forlægger og Forfatter om, hvor vidt et Værk vil finde Købere eller falde i Publikums Smag, og at det er ubilligt imod en Forfatter ikke at give ham Afgang til paa egen Bekostning paa ny at forlægge sit Arbejde for Publikum, naar Forlæggeren ikke vil det, og muligvis Mangel paa Gvine, vedvarende eller forbigaaende, hos en Forlægger til at foranstalte en ny Udgave, som maatte ikke blot Forfatteren, men ogsaa Publikum længes efter at se fremkomme.

§ Forbindelse hermed skal det bemærkes, at der hos nogle Medlemmer af Flertallet har været Stemning for til § 10 at foreslaa en Tilføjning om, at den der omhandlede Ret kan Forfatteren eller hans Arvinger ikke

fraskrive sig. Udvalget i 1891 havde foreløbig vedtaget at foreslaa — eller rettere sagt at beholde — en tilsvarende Bestemmelse, men Flertallet i nærværende Udvalg har opgivet dette Standpunkt, væsentlig ifølge de ovenfor angivne Betragtninger. Naar de omhandlede Medlemmer vare tilbøjelige til at fastholde, at den Ret, som Udkastets § 10 giver et Stykkes Forfatter og hans Arvinger til eventuelt at opføre eller overdrage Opførelsesretten til andre, bør tilkomme Forfatteren og hans Arvinger, uden Hensyn til, hvad der maatte være kontraktmæssig bestemt, begrundedes dette ikke blot derpaa, at en saadan Ret i og for sig synes naturlig, og at der vel kunde være nogen Grund til særligt paa dette Omraade at tage sig af Forfatteren, men ogsaa paa den Betragtning, at det formentlig i Virkeligheden var Meningen med Bestemmelsen i Lovens af 1857 § 18, at det „i hvert Fald“, uden Hensyn til tidligere Aftaler, skulde staa Forfatteren frit at overdrage Opførelsesretten til andre, naar Digtet i 5 Aar ikke havde været bragt til offentlig Opførelse af den, hvem udelukkende Ret til Opførelsen var overdragen.

Man har dog ikke ment, at dette Spørgsmaal er af saa stor praktisk Betydning, at det vilde være rigtigt paa dette Punkt at bryde Enigheden, og man har derfor ikke villet stille noget særligt Vædringsforslag herom.

Idet man sluttelig henviser til tvende, som Bilag til denne Betænkning trykte Henvendelser til Regering og Rigsdag fra en stor Del Forfattere, Kunstnere og Boghandlere, stiller Udvalgets Flertal (Brandes, Dalsgaard, H. Holm, Klein, M. Nielsen, Reiff, S. Scavenius og Trier) i Henhold til det ovenstaaende følgende

Vædringsforslag:

Til § 6.
1) Slutningen af næstsidste Stykke fra „har den paa egen Haand“ affattes saaledes: „bliver Sagen ifølge Rettens Beslutning at genoptage og Parterne, eller efter Om-